

Kevin Hearne
Kletba krkavců

Z anglického originálu *A Blight of Blackwings*,
vydaného nakladatelstvím Del Rey v New Yorku
roku 2020, přeložila Veronika Volhejnová.

Ilustrace na obálce Gene Mollica.

Vnitřní ilustrace postav Yvonne Gilbertová.

Mapa Kevin Hearne.

Grafická úprava Michal Kuba.

Sazba Petr Teichmann.

Odpovědný redaktor Martin Šust.

Jazykový redaktor Jolana Tichá.

Korektorka Ludmila Böhmová.

Technický redaktor Milan Dorazil.

V roce 2021 vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz, argo@argo.cz,

jako svou 4653. publikaci.

Vytiskla tiskárna PBtisk.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-3550-3

Aktuality o našich titulech můžete sledovat
na www.facebook.com/argo.cz,
o fantastice na www.facebook.com/fantastikavargu

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas
Sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice
tel.: 226 519 383, e-mail: odbyt@kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit
v přátelském internetovém knihkupectví
www.kosmas.cz

KLETBA KRKAVCŮ

KLETBA KRKAVCŮ

— DRUHÁ KNIHA SEDMI KENNINGŮ —

KEVIN HEARNE

PŘEKLAD
VERONIKA VOLHEJNOVÁ

ARGO

*Pro bardy, pro vypravěče
a pro lidi, kteří sní o lepším světě.*

Dramatis personae

Fintan, bard bohyně básnířky Kaelin: ralský bard, který každodenně vystupuje před obyvateli Pelemynu a vypráví historii Války obrů.

Dervan du Alöbar: bryntský dějepisec, který dostal za úkol bardovo vyprávění zapsat. Je ovdovělý, nyní poskytuje přístřeší rodině uprchlíků.

Olet Kanek: dcera hathrimského ohňovládce Winthira Kaneka, pevně rozhodnutá žít mimo dosah jeho vlivu. Paní ohně Prvního kenningu.

Abhinava Khose: první člověk, který objevil Šestý kenning. Momentálně se svými dvěma zvířecími společníky Murrem a Íp prchá před nentskou vládou.

Tallynd du Böll: bryntská přílivová námořnice a druhá könstad Pelemynu. Ovdovělá matka dvou synů.

Hanima Bhandury: známá také jako paní rojů. Jedno z požehnaných nentských dětí, které vedou hnutí odporu v Khul Bashabu.

Koesha Gansu: kapitánka objevitelské lodi z Joabei, která hledá cestu Severní propastí – a také svou ztracenou sestru.

Mai Bet Ken: fornská vyslankyně v Ghuraně Nent, přidělená k Melishevu Lohmetovi. Pokouší se navázat spojení mezi Fornem a požehnanými Šestého kenningu.

Bhamet Senesh: místodržící Khul Bashabu, odhodlaný zadupat do země hrozbu pro monarchii, kterou představuje Šestý kenning.

Tuala, kurýrka lovkyně Raeny: raelská kurýrka, žije asketickým životem a smutní po dětské lásce.

Gondel Vedd: kaurijský profesor lingvistiky. Miluje svého manžela, hořčici a Cibbulovu cibulačku.

Daryck du Löngren: bryntský gerstad v jednotce strážců a lovců, žoldněř ve službách města Gryneku a později Fornydu.

Den dvacátý

HNĚV OHŇOVLÁDCE

Neumím si představit, co by v jakémkoli shromáždění mohlo způsobit větší poprask než zpráva, že někde poblíž se skrývá zrádce. Napětí začne okamžitě prskat a vybuchovat jako čerstvá borová polena v ohništi. A kdyby náhodou bylo potřeba do ohně přiložit ještě víc, stačí dodat, že řečený zrádce je velmi pravděpodobně zodpovědný za smrt přátel a příbuzných shromážděných lidí. Po něčem takovém už jsou šance na poklidný večer prakticky nulové.

Prohlášení raelského barda, že s Kostními obry spolupracoval zrádce, dopadlo do davu, jako když na rozžhavenou pánvičku hodíte kus másla; syčelo, kouřilo a vzteklo se roztékalo. Nešlo jen o samotný šok ze zrady; lidé se především snažili dát si nějak dohromady časovou posloupnost. Byli jsme teď v měsíci tání a on mluvil o událostech, k nimž došlo koncem minulého léta, což znamenalo, že pelenaut musel o zrádci vědět aspoň půl roku.

„Počkat,“ křikl námořník kousek ode mě. „Kdo to tedy je, ten Vjeko? Už jste ho našli, že jo? Jinak byste o tom nemluvili. Pelenaut to dovolil říct nahlas, protože ho už má!“

„Více zítra, přátelé,“ oslovil Fintan shromáždění na Poli přeživších. Díky keningu byl jeho hlas slyšet hluboko do vnitrozemí poloostrova a po celém městě Pelemynu. Sestoupil z pódia a zamířil ke schodům vedoucím dolů do města. Za ním se neslo nespokojené brblání.

„Pojďte, Dervane,“ mávl na mě, ať jdu za ním. „Potřebuju s vámi mluvit.“

„Tak to budete muset trochu zpomalit,“ odpověděl jsem. „Moje koleno mě po těch schodech dolů tak rychle nepustí.“

„Aha, ano. Promiňte. Měli bychom se ale snažit si pospíšet.“

„Protože všichni od vás chtějí slyšet odpovědi?“

„Ano. A já je nemám.“

Opatrně jsem kulhal ze schodů za ním, snažil se co nejvíce opírat o hůl a přemýšlel, co to znamená. Někdo mu musel říct, aby do posledního Gondelova příběhu zamíchal zmínku o Vjekovi. Nejpravděpodobnější bylo, že Föstyr, pelenautův

pán Plic, mu předal pokyn od samotného Röllenda. Sešli jsme dolů do ulic a opravdu se Fintana kdekdo na zrádce ptal; bard se usmíval, ale s nikým se nezastavil, všem odpovídal jen „zítra“. Postupně jsem se utvrzoval, že o tom všem nic neví. Což znamenalo, že zrádce ještě nechytily. Odhalení jeho existence ho mělo vykourit, i přes všechny nepokoje, které to způsobí.

„Dnes jste se ve vyprávění zmínil o mně,“ podotkl jsem.

„Jsem rád, že jste si toho všiml.“

„Nikdo se mě nikdy neptal na hnízdo krakenů, hnízdo lidožroutů ani na nic podobného.“

„Nebylo třeba. Aspoň tuhle část příběhu už znám a v příštích dnech se o ni s vámi podělím. Ale byl jsem požádán, abych se o tom zmínil teď.“

„Proč?“

„To jistě uhodnete. Nějak zapadáte do skládačky. Stejně jako všichni ostatní i já dostávám jednotlivé její kousky a snažím se je přidat k těm, které už mám.“

„Jenže vy máte víc dílků než já,“ namítl jsem a on jen pokrčil rameny.

„Možná.“

Fintan mě zavedl do podniku mistra Yöndyra jménem Zpívající siréna. Námořník, který mu byl přidělen, nám tam zajišťoval ochranu a do jisté míry i soukromí. Od vypovězení vyslance Jasindura Torghaly už od nentských zabíjáků velké nebezpečí nehrozilo, ale na tak rušném místě jsme potřebovali, aby někdo odháněl všechny, kdo chtěli s bardem „jen rychle prohodit slovíčko“. Nebylo teď nic nezvyklého, že ho lidé poznávali, a skutečně stručný pozdrav mu byl vždycky vítaný, ale mistr Yöndyr se jeho přítomností chlubil všem návštěvníkům a obsluhoval nás osobně – jako čestné hosty – a tak na nás všichni zírali a posílali nám pití a já si začal říkat, jestli jsme si neměli raději najít nějaké klidnější místo.

„Jak se má Numa?“ zeptal jsem se, když nám na stole přistály obří korbely Mlžného ležáku. Fintanova životní družka byla kurýrkou raelské Trojné rady a včera večer právě dorazila.

„Touhle dobou už se zase vrací domů,“ odpověděl. „Měli jsme míň společného času, než by se mi líbilo, ale aspoň jsem ji viděl a vím, že je v pořádku.“

Vydal jsem neurčitý souhlasný zvuk a napil se z té obrovské nádoby. Připadalo mi, jako kdyby trochu duněla.

„V tom by se člověk snadno utopil,“ podotkl Fintan a uchopil tu svou oběma rukama. „Jsem si dost jistý, že je větší než lidský žaludek.“

„To je docela příjemná výzva,“ zasmál jsem se a zamlaskal.

Bard pozvedl korbel k ústům a jeho hlas se odrazil od vnitřní stěny: „Ano, to je.“ Spokojeně nádobu odložil a zazubil se na mě, i když část toho úsměvu zakrýval veliký nos. Pak si ale na něco vzpomněl a úsměv zmizel. „Mám ale pro vás i jinou

výzvu, která možná tak příjemná nebude. Radši to vyřídím hned teď, než nám mistr Yöndyr donese jídlo.“

„Aha, ano, říkal jste, že se mnou potřebujete mluvit.“

Kývl a povzdechl. „Mám speciálně pro vás takový zvláštní neurčitý vzkaz od Trojné rady. Přinesla ho Numa.“

„Trojná rada ví o mé existenci?“

Fintan se zasmál. „Ano, o tom našem projektu se doslechli skoro okamžitě – Numa jim o něm referovala už před několika týdny, hned jak mě sem přivedla. Ještě sice nevědí, že se mě Nentané pokoušeli zavraždit, nebo aspoň myslím, že ne, tuší ale, že vám pelenaut naslouchá, a berou vás tedy jako zadní vrátka, další komunikační kanál kromě těch obvyklých diplomatických.“

Ušklíbl jsem se. „Obvykle přece posílají Numu přímo za pelenautem. Vaši kurýři můžou s Röllym mluvit, kdykoli sem dorazí. Jaký má tedy smysl, aby do toho míchali mě? To je jen o prostředníka víc.“

Raelský bard pozvedl dlaně vzhůru, jako by chtěl naznačit, že netuší. „Já to chápu, věřte mi. Ale mají asi pocit, že tu zprávu by měl slyšet ještě někdo další, nejen pelenaut. Možná jeho pán Plic, nebo snad někdo jiný, koho znáte. To už nechávají na vás.“

Zamrkal jsem, pokrčil rameny a řekl: „No dobře.“

„Budu citovat slovo od slova, jak to Clodagh sdělila Numě a Numa mně.“

„Takže... nejde o Trojnou radu, ale jen o jednu její členku,“ podotkl jsem a v duchu se připravil na všechno. Fintan krátce kývl.

„Zpráva zní: ‚Někdo, kdo pracuje pro brynlönskou vládu, mi ukradl osobní předmět. Nepokoušejte se to popírat, vím, že ho máte. Pokud tento předmět použijete proti mně nebo proti Raelu, následky budou strašlivé.‘“

A bylo to tady. Ví, že jsme vzali její deník, ví, že ji jeho obsah kompromituje, a výhrůžkami se snaží zabránit, abychom jednali podle informací takto získaných. Fintan dokonce naznačil, že vědí o existenci Stína nebo nějakého podobného záhadného šéfa špehů, a ten vzkaz byl zjevně určen jemu, ne pelenautu Rölendovi.

A pokud ho Clodagh posílá mně, naznačuje tím, že ví o mém spojení se Stínem, nebo mě z něj aspoň podezírá. Musel jsem se ale tvářit, jako bych o tom nic nevěděl. „To je všechno? Jaký osobní předmět?“

Fintan bezmocně pokrčil rameny. „Nevím. Mám jen ten vzkaz.“

„A ona chce ten předmět zpátky, žádá oficiální vyšetřování, finanční náhradu, nebo co vlastně?“

„To taky nevím.“

„Takže podle ní mám prostě napochodovat k pelenautovi, obvinít ho, že něco ukradl, ačkoli netuším co, a varovat ho, ať to nepoužívá? To je asi jako kdybych

měl zařídit, aby týden staré rybí vnitřnosti voněly jako čerstvé květiny. Tohle není moje práce, Fintane. Na to zapomeňte.“

„Chápu,“ kývl a znovu rozhodil ruce. „Já se s vámi hádat nebudu. Vzkaz jsem předal a bylo mi řečeno, že dál to mám nechat úplně na vás, takže já jsem svůj úkol splnil. Klidně na to zapomenu, jak jste říkal, a radši si užijeme, co nám sem nese mistr Yöndyr.“ Pohledem zalétl ke kuchyni, a když jsem se podíval stejným směrem, zjistil jsem, že bodrý majitel k nám právě míří s velkým tácem plným masa a sýra. Udělalo na mě dojem, že vůbec něco takového má, protože ve městě vládl nedostatek.

„Jsem pro,“ řekl jsem, ještě než k nám mistr Yöndyr dorazil, „ale jakmile budete mít tu možnost, sdělte prosím Numě, že já žádný komunikační kanál nejsem. Jsem starý voják s bolavým kolenem, který píše letopisy. Ať si promluví s pánem Plic nebo s našimi diplomaty nebo já nevím s kým, a mě ať z toho vynechají.“

„Udělám to,“ kývl, a rozzářil se, protože dorazilo jídlo. Bylo vynikající a poskytlo mi čas rozmyslet si, co dělat. Měl bych informovat Stína, ale zjevně mě sleduje někdo, komu nedělá potíž hlásit moje pohyby do Raelu. A neměl bych také informovat Röllyho? Nebo spíš jen jeho? Ví můj starý přítel vůbec o té krádeži, nebo o faktu, že to Clodagh nařídila likvidaci mé ženy? Nebyl jsem si jistý, že mu Stín řekl všechno, a možná by ho dost překvapilo a rozzlobilo, že se to stalo bez jeho vědomí nebo souhlasu. Na druhou stranu mynstad du Möcher říkal něco o tom, že pelenaut poslal gerstad du Feset do Raelu na zvláštní misi. To znamená, že Rölly ví přinejmenším o tom deníku, i když třeba ne o celém jeho obsahu.

A taky je možné, že celá tahle šaráda má za úkol jen zjistit, ke komu poběžím nejdřív. Nenáviděl jsem tuhle hru – pořád si lámat hlavu, co mám dělat, kdo mě sleduje, nikdy si pořádně nevychutnat přítomný okamžik. Náhle jsem si uvědomil, že tu hru vlastně hrát nemusím a že jsem Fintanovi řekl, že ani nebudu. Zapomenout na všechno mi stejně přišlo jako nejlepší možnost. To mi značně zlepšilo náladu, protože to znamenalo, že nemusím dělat prakticky nic. Možná by mě v mém rozhodnutí podpořil pořádný lok piva z toho obřího korbele. Uchopil jsem ho tedy oběma rukama a pil tak dlouho, dokud jsem mohl. Hlasité a dlouhé říhnutí, které pak následovalo a které ostatní hosté odměnili pobaveným potleskem, shrnovalo asi tak všechno úsilí, které jsem hodlal tomu vzkazu od Clodagh věnovat.

Když jsem se o několik hodin později opilý dopotácel domů a snažil se neprobudit Elyneu a její děti, připadalo mi, že tady něco nehraje. Jenže moje motorické schopnosti na tom právě nebyly nejlépe, a tak jsem to raději nezkoumal, protože kdybych se pokoušel teď zažítat svíčky, nejspíš bych si podpálil dům. Padl jsem tedy do postele a vzbudil jsem se s kocovinou do dvacátého dne bardových příběhů. A teprve pak jsem zjistil, co se stalo.

Dům byl prázdný. Elynea se zase odstěhovala a nechala mi dopis na dárkovém koši plném nejrůznějších marmelád, které jsem měl rád.

Milý Dervane,

s pomocí Bel Tes Wey jsme našli ubytování poblíž nábytkářské dílny – pro nás tři tak akorát – a nebudu už tedy muset zneužívat tvé pohostinnosti. Byl jsi velice laskavý a velkorysý hostitel.

Děkuju mnohokrát,

Elynea

Nakoukl jsem do jejich pokoje. Postel byla ustlaná a všechny věci pryč. No dobře. Ať si to užijí. Byla to nejlepší možná zpráva.

Ale já byl zase sám. Dělal jsem si topinky a čaj a poprvé za dlouhou dobu mě nikdo nerušil. Vlastně bych se měl cítit vítězně, ale nestalo se tak. Žvýkal jsem toust a měl jsem pocit, že se zvuky odrážejí od stěn prázdného domu. Nenapadalo mě, jak bych si zlepšil náladu, a tak jsem aspoň chvíli klábosil s paní du Marrod, která bydlela naproti, a pomohl jsem jí sázet jarní zahrádku. A pak už bylo na čase zajít za Fintanem a sepsat dnešní příděl. Fintan měl po včerejší pitce stejně krhavé a nevyspalé oči jako já a moc mi toho neřekl, jen se zeptal: „Nepředpokládám, že by vám někdo sdělil, jak mám odpovídat na otázky o zrádci, které nevyhnutelně přijdou? Nemám něco zapracovat do dnešního vyprávění?“

„Ne, nikdo mi nic neříkal. Copak vy to vážně nevíte?“

„Ne, dali mi informaci o Gondelu Veddovi, ale co bylo dál, to už mi říct zapoměli.“

„To je zvláštní.“

„Zatím to nevádí. Můžu vyprávět spoustu jiných příběhů.“

Pracovali jsme a nalévali se přitom čajem, a když jsme skončili, bylo nám oběma lépe.

„Tedy, když jsem byl mladší, vzpamatoval jsem se po takových nocích snadněji,“ podotkl Fintan.

„To jsme dva.“

Mohutný lidský oceán na Poli přeživších se vlnil a tentokrát zřejmě obzvláště nedočkavě čekal na bardovo vyprávění. Měl jsem trochu obavy, jak podrážděně publikum zareaguje, až zjistí, že bard volal „Zrádce!“, ale zjevně se nemá k tomu, aby na někoho ukázal prstem. Když hrábl prsty do strun harfy, všichni ztichli a obrátili se k němu. Jeho hlas se díky kenningu nesl celým městem i celým poloostrovem.

„Zdravím vás, dobří lidé Pelemynu,“ začal Fintan. „Dnes vám chci zahrát hathrinskou píseň dýmu. Lidé Prvního kenningu přikládají kouření velký význam,

jak si jistě umíte představit. Písňe dýmu vznikly velmi dávno, krátce po objevu Pátého kenningu. A přestože dým je mnohotvárný, jeho písňe mají pevnou strukturu a často bývají meditativní.“ Fintan spustil na harfu vlnivou sérii tónů, které sílily, pak se znovu ztišily a ustálily se do poklidného rytmu. „Někteří Hathrimové svou víru praktikují meditativněji než jiní. Lidé často předpokládají, že podstatou ohně je ničení, ale když se na to podíváte důkladněji, uvědomíte si, že oheň především věci přeměňuje, ať už je to v kovářské výhni, v pekárně, ve sklářské peci nebo kdekoli jinde. V dnešních příbězích uslyšíme i o zkáze, ale nepředpokládejme, že činy jednotlivců vypovídají o podstatě jejich lidu nebo jejich víry. Ostatně já sám si velmi vážím Hollit a Ordenu Panevických, dvojice úžasných, skoro tři a půl metru vysokých lidí, kteří žijí a pracují tady v Pelemynu. Dole v přístavu vlastní a vedou restauraci U pečeného sluníka. Hollit vládne kuchyni a Orden je hlavní barman. Žijí tu už mnoho let a milují Brynlön. A já miluji Hollitiny žraločí steaky.“ Odmlčel se, aby nechat doznít zdvořilý smích. „Měl bych vyzkoušet i toho sluníka, slyšel jsem, že je vynikající. Zkrátka, tahle písň je pro vás a pro mé přátele Hollit a Ordenu.“

Zpíval verše vždy po jednom a prokládal je dlouhými mezihrami, během kterých vždy změnil tóninu: do třetího verše nahoru a pak zase zpátky dolů k té původní.

Jeden šluk: Cítím v hloubi duše, že se musím zastavit a přemýšlet.

Dvě potáhnutí: Pronásledují mě problémy, které teď nemohu vyřešit.

Tři vdechy: Aby mi zase bylo dobře, musím se změnit. Ale změna je bolestivá.

Čtyři bafy: I zůstat stejný je bolestivé, a tak změnu vítám.

Pět nadýchnutí: Kež mě tento oheň promění a osvíti mi cestu k lepší budoucnosti.

Pak udělal obvyklou přestávku, aby si všichni mohli sednout, a vytáhl jeden ze svých černých proměňovacích kamenů – Numa mu přinesla nové zásoby. Usmál se na dav shromážděný na Poli přeživších.

„Dnes vám začnu vyprávět nový příběh. O zrádci Vjekovi ještě uslyšíte, to se nebojte. Pelenaut vám toho prozradí mnohem víc. Ale dosud nepřišel ten správný čas.“

To vyvolalo zklamanou reakci z nejednoho hrdla, včetně mého, ale Fintan rychle pokračoval.

„S dnešní vypravěčkou jsme se už v našem příběhu letmo setkali. Naposledy jsme o ní slyšeli, jak se v pohoří Božích zubů vzdala Nentanům. Teď vám to popovpráví vlastními slovy. Přátelé, představuji vám Olet Kanek.“

Uhodil křehkým kamenným vejcem o zem. Roztříštilo se, plyn se vyvalil ven, zahalil barda a pak se z něj vynořila nová, mnohem vyšší postava. Olet Kanek

měřila určitě přes tři metry, přilbu v to nepočítaje. Rezavé vlasy jí volně splývaly k obrněným ramenům. Působila zároveň přitažlivě a děsivě, protože zjevně věděla, jak použít zbraň přípevněnou u pasu. Koutky úst měla svěšené – znepokojeně, nebo možná jen vážně.

OLET

Křísla jsem jiskrou do nacpané dýmky a nasála. Kouř mě páčil v hrdle, žhoucí obklad na mé spálené srdce. Rackové a krkavci nad námi křičeli hlady, šplouchání a pleskání vln o trup lodi k jejich písniím přidávalo nepravidelný rytmus, ale já se soustředila jen na to, abych nadechovala a zase vydechovala sloupec dýmu, a snažila jsem se vyhnat z těla nejen jedy, ale také všechny jedovaté myšlenky.

Dým, který jsem vyfoukla, se setkal a spojil s obláčkem La Mastik, kněžky plamene, která zažehla svou vlastní dýmku. Byly jsme poslední dvě zrozenkyně lávy mezi Hathrimy, kteří unikli výbuchu hory Thayil, a měly jsme hodně co pálit a proměňovat v čistém ohni. Kromě toho jsme potřebovaly v myslí ukovat novou ocel pro zkoušky, které nás ještě čekaly, a to bez ohně nešlo. La Mastik zřejmě myslela na totéž a vyjádřila to nahlas. Víčka měla přivřená a její hlas zněl jako vroucná modlitba.

„Kéž se naše plíce stanou měchy, jež rozdmýchají nové ohně, nové cesty a nová díla,“ pronesla zpěvavě.

„Kéž náš záměr hoří modře a čistě,“ odpověděla jsem v souzvuku s těmi, kdo nás sledovali.

Otevřela oči a její pohled se setkal s mým. Dívaly jsme se jedna druhé do očí a zhluboka nasály kouř. Tohle bude bolet, ale udělat se to musí. Ostatní cestující na lodi klečeli kolem nás, ruce sepjaté před sebou, a nespouštěli z nás oči. Rituál pohřebního kouře přináší útěchu, a to i když ho člověk jen sleduje, ne provádí. Je to závoj řádu přehozený přes vír chaosu, útočiště před větrem a vodou. Všichni jsme ho potřebovali. Obvyklé obřady za mrtvé se tentokrát provést nedaly, a tak jsme se na své plavbě na sever k Talale Fouz, hlavnímu městu Ghurany Nent, museli spokojit s tímto zástupným ceremoniálem.

„Thurik nechť je svědkem naší lásky a úcty k těm, kdo padli u Baghry Khék,“ pokračovala La Mastik. „Vzpomínka na ně bude plát v našich myslích, dokud se my sami nezměníme v popel.“

Tyhle věty jsem odjakživa považovala za užitečné. Je dobré, aby si zrozcenci lávy připomínali, že nejsou neporazitelní. Je pravda, že Gorin Mogen zcela sám způsobil spoustu obětí, nakonec ho ale stejně porazil fornský zelený rukávec. Jejich bantily zlikvidovaly mnoho psích jezdců rovnou a další příliš hluboko vdechnutými

výtrusovými lusky. Trnatci vyrvali páteře a orgány mnohým, kdo se odvážili za hradby. A většinu ostatních zrozenců lávy udupalo stádo khernů, údajně povolavých nentským chlapcem, který objevil Šestý kenning.

Ukázalo se, že Pátý a Šestý kenning jsou Prvnímu kenningu víc než vyrovnaným soupeřem, a pokud budou dál pracovat společně, svět se změní.

Pro mě byla ta představa jako žárem praskající polena; stejně jsem si změnu už dlouho přála.

„Mogenové,“ řekla jsem a vyfoukla další obláček dýmu. „Gorin, Sefir a Jerin, jejichž oheň nás zachránil a zrodil nové město.“

Plakat v této chvíli bylo nejen dovolené, ale společensky vhodné. A nebylo to ani nijak obtížné; přinejmenším pro Jerina, když ne pro jeho rodiče, se mi slzy samy kutálely po tvářích.

Problém spíš bude je zastavit, protože pro Jerinovu smrt jsem truchlila velmi hluboce a až doposud jsem to nesměla dát najevo. S údivem jsem v něm objevila spřízněnou duši, která se touží osvobodit od svého otce stejně jako já. Překvapilo mě a trochu znepokojilo, že se mi líbí, protože přesně tak si to naši otcové přáli – bez našeho souhlasu nám domluvili sňatek. Jerin měl být příhodně odporný, aby se mi jím snadno pohrdalo. Ale udělal na mě takový dojem, že bych se ho byla možná časem naučila milovat. A teď už není.

Přesto mi zbývala naděje. Pořád ještě můžu jít za naším společným snem, snem o městě zrozeném z dobré vůle, ne z krve a ohně.

Pohřební dým nám prospíval. Na ostatních lodích, které pluly vedle nás a za námi, žádní zrození lávy nebyli, ale měli tam ohňové mísy a lidi ochotné vést obřad a vypočítat jména mrtvých, a svým padlým jsme prokázali poctu, jež jim náležela. Než jsme žalozpěvy ukončili, zůstali mrchožraví ptáci daleko za námi a slunce zapadlo za obzor Larického oceánu. Promluvila jsem do nastalého ticha a doufala jsem, že má slova dolehnou přes vodu i k ostatním člunům.

„Hathrimové, poslouchajte mě! Nevím, co po nás bude žádat nentský král, až doplujeme do Talaly Fouz. Nevím, jestli bude souhlasit s naším návrhem. Ale chci, abyste věděli, že jste všichni svobodní. Můžete jít se mnou, pokud dostaneme povolení, nebo se kdykoli můžete svobodně vrátit do Hathriru. Nejsem váš ohňovládce, nedělám si nároky na vůdčovství. Jsem jen jeden ze zrozenců lávy, který chce žít nový život na novém místě, novým způsobem, s novými přáteli, a uvítám každého, kdo se ke mně bude chtít přidat. Kéž Thurikův plamen jasně hoří ve vás všech.“

Nebyl to projev, jaký by pronesl můj otec nebo Gorin Mogen. Nerozdmýchával oheň a nepodněcoval vášně, nenutil ke konkrétním odpovědím nebo činům. Zatížil je nutností volby, a některé z nich to myslím nepotěšilo. Většina byla prostě zmatená: ještě se jim nestalo, že by jim nevládl žádný pán ohně. Výsledkem

ale bylo mlčení a pohybující se hlavy: někteří se rozhlíželi, jak reagují ostatní, někteří hlavami nespokojeně vrtěli, jiní souhlasně pokyvovali.

Mně to vyhovovalo. Kdybych na jednu stranu kázala svobodu a na druhou stranu plála hněvem, že se mnou někdo nesouhlasí, nebyla bych lepší než písečný jezevec, co chňapá po vlastním zadku. Nebyla bych lepší než můj otec, ohňovládce Winthir Kanek, který mi jeden den tvrdil, že si můžu sama ukout budoucnost, a druhý den mi sdělil, že musím ukout manželství s cizím člověkem.

Po obřadu pohřebního dýmu jsem pozorně sledovala vlastní pocity. Měla jsem strach, že povedu lidi do zkázy. Měla jsem strach, že umřu, aniž poznám lásku. Měla jsem strach, co řekne otec, až zjistí, že se nevracím domů. Ale usmívala jsem se do slunce a střídala se u vesel a skrývala své obavy až do noci, kdy jsem se schoulila pod kůže ledovcových vřešťanů, přitiskla tvář ke skleněnému dnu člunu a přemýšlela o tom, jak by lidé všech kenningů i ti bez kenningů mohli žít společně v míru.

Když jsme konečně přistáli v Talale Fouz, většinu našich lidí vykázali na severní břeh Západní Hrobnice, do chudé a málo rozvinuté oblasti, kdežto mě a La Mastik odvedli do paláce, abychom tam předaly svou žádost.

Měla jsem dopis podepsaný taktikem Diyoghuem Henedighou a místodržícím Melishevem Lohmetem, ale nevěděla jsem, co se v něm píše. Mohl tam být rozkaz k naší okamžité popravě. Ale my jsme zastupovaly tisíce Hathrimů. Pobít nás všechny by nebylo snadné a nepřišli jsme sem vyhledávat konflikt, ať už jakéhokoli druhu. Mohou se ovšem rozhodnout, že popraví jen mě a La Mastik, a ostatním řeknou, ať se vrátí domů, nebo že zahynou také.

Talala Fouz bylo první nentské město, které jsem kdy viděla – připadalo mi totiž, že Baghra Khek se počítat nedá, přestože jí Gorin Mogen dal nentské jméno.

Bylo to místo plné výkonného průmyslu, odporné chudoby a ohromujícího bohatství. Stačilo přejít ulici a ekonomické podmínky se rázem měnily k lepšímu nebo k horšímu. Králův palác připomínal dort s bílými stěnami a vysokými břidličnými střechami, obklopený pečlivě upravenými zahradami a skotačivými bronzovými fontánami. Překlady nade dveřmi byly dost vysoko, abychom prošly bez shýbání, a trůnní síň se skleněným stropem byla pro nás stejně prostorná.

Současný král Ghurany Nent byl korunován ještě dřív, než jsem se narodila, a jeho původní jméno už lidé dávno zapomněli. Ten, kdo usedl na trůn, měl být ztělesněním Kalaadovy nebeské vůle, a tak se všem králům říkalo Kalaad. Po jménu následovala pořadová číslovka a často i pohrdlivé nebo snižující přízvisko, jako „Nemytý“ nebo „Nevychovaný“. Tohle byl král Kalaad Nevědomý, čtyřiačtyřicátý vládce Ghurany Nent.

Napadlo mě, jestli to přízvisko není jeho omluvou pro to, že dvacet let nic významného neudělal. Možná si prostě není vědom, že by něco potřebovalo zlepšit?

Až na to, že když jsme přišly, vůbec nevědomě nevypadal. Věk na něm byl znát, kdysi černé vlasy se změnilly v dlouhou bílou hřívu, ale ani v jeho výrazu, ani v chování nebyl vidět nejmenší náznak senility. Měl bystré, pronikavé oči. A mně začalo být jasné, že těch posledních dvacet let přece jen *dělal* něco významného: Držel se u moci a staral se, aby království bylo právě takové, jaké ho chce mít – výnosné pro ty, kdo ho podporují.

Král Kalaad s námi nemluvil přímo – aspoň zpočátku ne. Komunikoval prostřednictvím komořího, ačkoli jsme krále jasně slyšely i viděly. Komoří mu předložil náš dopis a král k nám krátce vzhlédl. Tyčily jsme se nad ním, přestože jeho trůn stál na vyvýšeném pódiu s několika schody. Zjevně ho to dráždilo, protože jsem viděla, jak mu koutky úst klesly.

Zamnul si holou bradu, prozkoumal pečeť, pak zamával obálkou a řekl: „Ať počkají stranou.“ Nechtěl nás nejspíš ani periferním zrakem vidět nad sebou, zatímco bude číst. Zamračil se, stiskl rty, zlomil pečeť a přelétl obsah pohledem. Pozvedl obočí a zavrčel. Pak zavelel komořímu, opět tak, že jsme ho slyšely: „Ať se vrátí. Mám otázky.“ Teprve když jsme před ním stály podruhé, uráčil se uznat, že jsme schopné ho slyšet a že dokážeme odpovídat i bez pobízení komořího.

„Když budu ignorovat všechny ty nesmysly o Šestém kenningu a o tom, jak porazili Gorina Moga a o život přitom nepřišlo ani pět Nentanů, píše se tu, že se nechcete vrátit do Hathriru, ale že si chcete založit město tady na severu, pod mou vládou?“

„Ano, králi Kalaade.“

„Jak to chcete dokázat?“

„Budeme si před sebou budovat jednoduchou cestu. Ta se pak může postupně zlepšovat, jak vytežíme dřevo. Za předpokladu, že přežijeme, vám budeme jednou ročně posílat daně, a pak, až se cesta zlepší, i častěji.“

„Tak tohle mě opravdu zajímá. Jak chcete teď, když přichází zima, přežít v Hrobovém lese?“

Ukázala jsem na La Mastik. „My obě jsme zrozenkyně lávy. Paliva je v Hrobovém lese víc než dost. Budeme lovit, rybařit, sbírat a žít ze zásob, které nám případně poskytnete.“

„Takže nechcete nic než povolení a zásoby?“

„Přesně tak.“

Král Kalaad Nevědomý popotáhl. „Nevím, co bych z toho měl. Dát vám jídlo a další potřeby na cestu do Hrobového lesa znamená nanejvýš tak podporovat hromadnou sebevraždu.“

„Můžete získat mnoho! Cestu přes Hrobový les, přístup k severnímu pobřeží a k tamním zásobám dřeva a nové město, které se dá rozvíjet a rozšiřovat. Každý jeho občan bude platit daně do vašich vládních pokladnic. Podobnou perspektivu

máte i v Baghře Khek, která se teď může osídlit a začít vzkvétat. A výstavba toho města vás nestála nic.“ Už když jsem to říkala, uvědomila jsem si, že to není pravda. Hashan Khek to stálo asi dva tisíce mužů, které povraždili Gorinovi zrozenci lávy a psí jezdcí. Nebyla jsem si ale jistá, jestli to král počítá jako náklady. Ghuyedai, taktik Melisheva Lohmeta, obětoval jejich životy, jako když pýchavky pošlou své výtrusy po větru, takže pro něj zřejmě žádnou hodnotu neměly. „Berte to jako rozvoj dvou měst za cenu jednoho.“

Král se ušklíbl. „Vychvalujete své zboží jako obchodník. To jsem nečekal.“

Podle jeho výrazu jsem odhadla, že vemlouvavé obchodníky nemá rád a že má chuť odmítnout. Rychle jsem naznačila, co by se stalo v případě, když řekne ne. „A samozřejmě si tak zajistíte, že ve vašich poříčních městech nebudou hledat práci tisíce Hathrimů. Naši lidé se nemohou vrátit, a tak musíme najít nějakou cestu vpřed.“

Sjel pohledem ke komořímu a pozvedl jedno obočí, což byl pro nejvyššího dvořana zřejmě signál, aby se do toho vložil.

„Nový zdroj příjmu potěší každého,“ řekl komoří, čímž potvrdil, co jsem si myslela: téhle vládě jde hlavně o peníze. Přinejmenším peníze pro vybranou hrstku. Všechny morální a logistické problémy, před kterými tady stojíme, jsou nezajímavé – podstatné je jen to, zda mohou poskytnout nový zdroj příjmu.

Král se opět opřel v křesle a povzdechl. „No dobře. Vyrazíte na sever z Ghuli Rakhanu. Mohou ty vaše čluny plout proti proudu?“

„Ano.“

„Tak to udělejte. Na místě se čluny stanou majetkem tamního místodržícího, použije je pro poříční obchod. Na oplátku vám z vlastních zdrojů poskytnete, co budete potřebovat. Napíšu mu v tom smyslu dopis a brzy vám ho předám. Ale z Talaly Fouz vás chci vidět pryč ještě dnes, je to jasné?“

„Ano, ale můžeme dostat nějaké jídlo na cestu?“

„Můžete si ho nakoupit od královského zásobovače za stejnou výhodnější cenu, jakou nám dávají kupci. Na to také dohlédnu.“ Obrátil se ke komořímu. „Odveď je k zásobovači a trvej na slevě. Pak se sem vrať pro dopis pro místodržícího.“ Vstal z trůnu a zamířil k psacímu stolu. Cestou lenivě mávl rukou směrem k nám: „To je všechno.“ Jeho milostivost byla zřejmě vyčerpána. Naše královská audience neobřadně skončila. Poslušně jsme následovaly komořího, abychom nakoupily nějaké potraviny a pitnou vodu, protože Hrobnice sama se k pití použít nedala. Zařídít odeslání všech těch věcí k místu přistání a zorganizovat spěšný odjezd zabralo skoro celý zbytek dne. Nentané nám ale byli nápomocní – zřejmě hodně stáli o to, abychom se co nejdřív stali problémem někomu jinému a oni si mohli dál v klidu mačkat zisky ze svých lidí a přírodních zdrojů.